DEȘI „DETRONAT“ DE SPENCER...

PELE

RĂMÎNE TOTUȘI PRINCIPALA ATRACȚIE FOTBALISTICĂ A LUMII

După ultima ediție a campionatului mondial, s-a „pedalat“ pe declinul fotbalistului al cărui nume a făcut de mult ocolul lumii. Raționamentul a avut două repere: *pe de o parte eliminarea Braziliei încă din seriile campionatului mondial, iar pe de altă parte strălucirea din ultima vreme a unor vedete de primă mărime* (Eusebio, Spencer, Bobby Charlton, Beckenbauer). In Anglia, echipa Braziliei n-a fost în măsură să-și susțină eficient solistul. Părăsind, o dată cu echipa sa scena „World Cup-ului '66“, Pelé n-a mai avut ocazia să prezinte în continuare seria de recitaluri fotbalistice cu care obișnuise lumea balonului rotund. Pe de altă parte, proiectarea pe orbită a unui astru de o strălucire analogă, Spencer, nu înseamnă neapărat dispariția lui Pelé. Cu alte cuvinte, afirmarea energică a lui Eusebio, Spencer și a altora nu înseamnă implicit decăderea lui Pelé. Cel mult, posibilitatea stabilirii unor comparații, a unor paralele cu acela care, pînă mai ieri, era considerat unic.

Dovadă că Pelé, în pofida concurenței, continuă să rămînă în atenția lumii fotbalistice.

Aflat doar 48 de ore lîngă pătuțul fetiței sale nou-născute, *Cristina Kely*, Pelé — care a plecat după aceea cu echipa sa, F. C. Santos, într-un turneu de 12 jocuri și care va dura o lună și jumătate — a fost bineînțeles „interceptat“ de publiciști. In declarațiile sale — unele dintre ele adevărate profesiuni de credință — făcute ziaristului *Alain Fontan*, Pelé atinge teme pe cît de variate pe atît de interesante.

Intrebat ce părere are despre evoluția actuală a fotbalului, celebrul jucător remarcă condiția fizică excepțională pe care o au și o cultivă numeroase echipe care *„transformă partidele de fotbal într-un cros fantastic în care mingea pare un iepure înnebunit de băituială“. Fotbalul de azi*, spune el, *se reazemă pe sisteme defensive perfecționate, puse la punct într-un mod științific, în așa fel încît noi, atacanții de vîrf, avem uneori impresia că am căzut în adevărate capcane în care sîntem somați: „mingea sau viața!“*

In privința alcătuirii echipelor reprezentative, Pelé este de părere că *principiul „selecției permanente“, pe baza căruia se recrutează periodic cei mai în formă jucători, este soluția ideală.* O soluție, din păcate, greu de aplicat în Brazilia, unde jucătorii internaționali dispută cu cluburile lor cîte două jocuri oficiale pe săptămînă, reunirea lor întîlnind astfel obstacole serioase.

Referitor la cîteva din problemele sale personale, transcriem răspunsurile prescurtate ale lui Pelé la următoarele opt întrebări:

— In 1970, căpitan al echipei Braziliei la campionatele mondiale din Mexic, veți fi un veteran de ...29 de ani?

— *Să nu anticipăm. Multe se pot întîmpla pînă atunci. Mărturisesc însă că mor de curiozitate să văd ce se va întîmpla în Mexic.*

— Rolul de căpitan n-o să vă surprindă deoarece vă sfătuiți mult partenerii în timpul partidelor...

— *Este adevărat, simt nevoia să vorbesc pe teren. Jucătorul care are mingea, sau este pe punctul să o primească, nu vede întotdeauna ansamblul celorlalți jucători și este bine să-l ajuți, să-l încurajezi chiar.*

— Antrenorul dv. pretinde că posedați o vedere periferică, care i-a uimit deja pe mai mulți oftalmologi? Altfel spus, vedeți ceea ce se petrece alături și chiar puțin în spate atunci cînd priviți drept înainte?

— *Este adevărat, probele de control au fost foarte bune.*

— Se spune că uneori vorbiți în timpul meciului chiar și cu adversarii? E adevărat?

— *Uneori da. Mai ales cu apărătorii tineri care-și permit fantezii în apropierea propriei porți. Îi avertizez că riscă foarte mult...*

— Sînteți un om echilibrat, cum vă explicați că uneori ajungeți în situația de a fi dat afară de pe teren pentru joc dur?

— *Mai întîi de toate pentru că nu sînt un sfînt și am obiceiul să răspund loviturilor pe care le primesc. Unii jucători, însărcinați să mă marcheze, vor să mă neutralizeze cu orice preț, mă scuipă, sau îmi spun „negru murdar“ și atunci mă enervez. Altfel trebuie să vă spun că nu-mi place să pierd nici cînd joc cărți, nici cînd dispun amicale meciuri de antrenament de 5 la 5, nici în viață.*

— Este ceva adevărat în legătură cu transferul dv. la un club vest-german?

— *Am fost în R.F.G. pentru un contract publicitar și pentru a discuta cu dl. Endler, directorul unei fabrici de electrozi, posibilitatea montării unei asemenea uzine în Brazilia. Această uzină ar urma să fie proprietatea mea însă cum nu posed o sumă atît de importantă pentru achiziționarea ei, am solicitat un împrumut de la statul brazilian. Mă gîndesc la bătrînețe.... In cazul realizării acestui proiect, voi fi obligat să fac un stagiu de o lună sau două în R.F.G. cu acordul clubului meu pentru a cunoaște mecanismul uzinei și a avea posibilitatea s-o conduc în cunoștință de cauză. În timpul cît m-aș afla în R.F.G. aș putea juca cîteva meciuri amicale pentru menținerea formei, bineînțeles cu acordul clubului meu.*

— Vă gîndiți la vreun transfer?

— *Există o ofertă din partea clubului italian Juventus, la suma fabuloasă de peste 1.000.000 de dolari, dar nu vreau să părăsesc clubul F. C. Santos.*

— N-aveți impresia că deveniți, cu fiecare zi, mai mult om de afaceri decît fotbalist?

— *Absolut de loc. Pasiunea mea pentru minge rămîne intactă și am s-o dovedesc în anul 1967.*

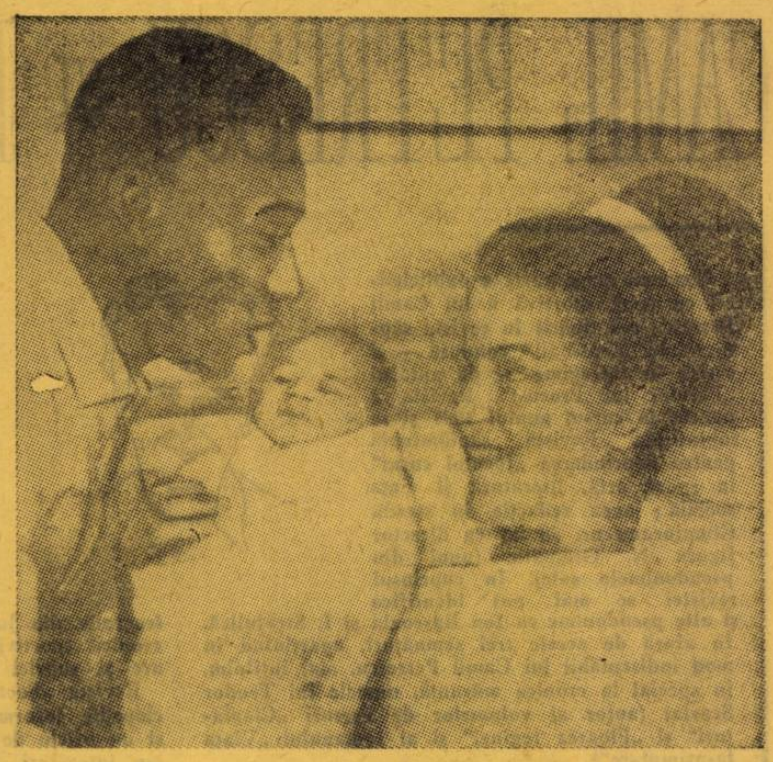

Pele și-a dorit un băiat și de la 13 ianuarie este tătăl... unei drăgălașe fetițe, Christina Kely — „mica regină“ a Braziliei, cum au poreclit-o ziariștii și de care faimosul fotbalist brazilian este de-a dreptul îndrăgostit. „Sînt nebun de bucurie — **a declarat „regele fotbalului“.** Kely-Christina este minunată... și sînt sigur că va avea cel puțin un frate... fotbalist peste cîțiva ani“. **Pînă atunci, noul membru al familiei Pele trebuie să se mulțumească cu un... naș fotbalist: Pepe, extrema stîngă a echipei Santos.**
In fotografie: Pele, Kely-Christina și Rosemary.

SCRISOARE DIN ELVEȚIA

O VASTĂ ACȚIUNE PENTRU BUNA PREGĂTIRE A ECHIPEI NAȚIONALE

Voi consacra corespondența mea pentru cititorii revistei bucureștene „Fotbal“ unor probleme care preocupă actualmente „lumea elvețiană“ a balonului rotund: partidele cu Mexic și măsurile privind echipa națională.

Mulți se întreabă ce rost au avut cele două meciuri amicale din Mexic, care a fost utilitatea lor practică pentru echipa lui Foni. Ba, mai mult, unii ironizează chiar pe comisarul tehnic al națională, cum e cazul caricaturistului care a publicat recent un desen amuzant, cu textul: „De ce a trebuit să ne ducem atît de departe pentru a primi 3 goluri? Erau țări mai apropiate, unde puteam primi 6...“

Adevărul este că Foni a urmărit două lucruri:

1. Să ofere jucătorilor săi, cu care va păși în curînd la o muncă intensă, într-un sezon internațional bogat, domenit de jocurile din Campionatul Europei, o călătorie interesantă, plăcută, fără emoțiile și constrîngerile unor meciuri cu miză!

2. Să începă mai devreme decît altă dată (campionatul național e întrerupt) verificarea lotului.

Sub primul aspect, reușita a fost deplină.

Foni se declară mulțumit și în ce privește cel de-al doilea obiectiv. Mai ales că după înfrîngerea cu 3—0 în meciul de pe stadionul olimpic din Mexico City, elvețienii s-au reabilitat parțial la Guadalajara unde au învins cu 2—0 o selecționată a Mexicului care a cuprins însă doar jucători din provincie. (Dintre aceștia, trei jucaseră totuși și în meciul din Capitală).

In cercurile federației, înfrîngerea n-a produs „alarmă“, considerîndu-se ca circumstanțe atenuante: handicapul altitudinii, oboseala călătoriei, faptul că în timp ce elvețienii sînt în perioadă de întrerupere, mexicanii se află în plin sezon. *Unii martori oculari, ca* Willy Wyttenbach, *membru al comisiei de selecție, apreciază ca bună comportarea echipei. El se declară mulțumit de jocul apărării și mai puțin de cel al atacului, care în primul meci a ratat 3 ocazii clare de gol, la scorul de 1—0 pentru gazde. In cele două meciuri din Mexic s-au adoptat două așezări:*

La 0—3 s-a jucat 1—4—3—3, în formația: Prosperi — Fuhrer, Tacchella, Armbruster, Stierli — Odermatt, Dürr, Hosp — Gottardi, Künzli, Quentin.

In meciul cîștigat cu 2—0, Foni a modificat așezarea, adoptînd un 1—4—2—4 elastic, realizat în teren de: Barlie — Fuhrer, Perroud, Tacchella, Stierli — Odermatt, Dürr — Gottardi, Blättler, Hosp, Quentin.

După cum se vede, foarte mici modificări față de echipa pe care Foni a aliniat-o la București, în noiembrie. Lipsesc doar fundașul Matter *și extremul stînga* Bernasconi, *în schimb au revenit jucători de bază, care n-au putut evolua în România, ca* Tacchella *(excelent dirijor al apărării),* Hosp *(din echipa care a jucat la mondiale) și* Blättler *(care a fost cel mai bun elvețian la Guadalajara).*

Intre timp, se discută larg vechiul „Plan Thommen“ *de îmbunătățire a fotbalului elvețian.* Se pleacă de la ideea că prestigiul fotbalului dintr-o țară depinde în primul rînd de rezultatele echipei reprezentative și că spre aceasta trebuie îndreptată atenția. *Pentru o bună pregătire a acesteia este nevoie (după cum se pronunță de altfel și ziarul* „Sport“ *din Zürich) ca antrenorii să-i aibă cît mai mult la dispoziție pe selecționabili. Pentru prelungirea perioadelor de pregătire în comun a echipei naționale se preconizează* dezaglomerarea programului intern, prin reducerea numărului de echipe participante la campionatul primei categorii, de la 14 la 12. *In acest fel,* 4 duminici pe an, care devin libere, vor fi folosite pentru prelungirea cantonamentelor sau susținerea unor meciuri de verificare.

De asemenea, se are în vedere o amplă reorganizare a sectorului tehnic al federației elvețiene.

In general, în acest început de an, în fotbalul din țara cantoanelor „se mișcă ceva“. Se simte dorința vie, la toate nivelele, de a se întreprinde ceva pentru ca performanțele internaționale viitoare să crească. Rolul șters pe care l-a jucat Elveția în vara trecută la turneul final al Cupei Jules Rimet i-a pus pe mulți nu numai pe gînduri ci și... pe lucru.

KARL DINNEL
Zürich, 29 ianuarie

Înaintașul elvețian Hosp, manifestîndu-și bucuria după înscrierea unui gol.

ÎNTÎLNIRE, LA BEIRUT, CU BOGDAN, NEASTÎMPĂRATUL FIU AL OBORULUI

Surpriză plăcută la aterizare, la Beirut: în fruntea celor veniți în întîmpinarea fotbaliștilor dinamoviști din Pitești se afla **Ionică Bogdan**, stabilit pentru un an în Liban (contractul îi expiră în iunie) ca antrenor al echipei **Mazraa** din Beirut. Acest mare îndrăgostit al fotbalului este stăpînit și de o altă pasiune: aceea de a călători, de a cunoaște lumea, de a învăța mereu. Și activitatea lui ca jucător și antrenor i-a dat această satisfacție.

Produs 100% al cartierului Obor, Bogdan a devenit foarte curînd cunoscut și... simpatie a spectatorilor bucureșteni din anii 1933—1939 prin fentele sale mascate de... chiloții lungi (ca ai englezilor), prin driblingurile sale spectaculoase sau prin săriturile sale peste minge cu care-și păcălea des adversarii. Curînd însă s-a făcut remarcat și pentru pasiunea de a voiaja. **Franța** (în aceeași echipă cu **Helenio Herrera, Domergue, Snella** — celebrități ale fotbalului din trecut și actual), din nou **Franța**, apoi **Ungaria** și **Italia**, iar **Franța** și **Italia** și iată-l acum în **Liban**, unde era, de altfel, cunoscut din jocurile susținute cu ani în urmă în echipa Rapidului și a M.T.K.-ului din Budapesta. Itinerarul acesta, desfășurat în ani de zile, expresie a pasiunilor sale, nu l-a împiedicat totuși să-și continuie și să-și termine studiile; are licențele la fosta Academie Comercială și Drept. Iar acum adaugă la cunoștințele, perfecte, de limbă franceză, pe cele de engleză.

Acestea și multe altele ne-au fost reamintite de întîlnirea cu Bogdan la Beirut. La care, buna dispoziție și darul lui de povestitor au adăugat fapte noi, din timpul petrecut pe meleagurile vechilor fenicieni.

Coincidența a făcut ca după ce a căutat un angajament la Tripolis și Saida, Bogdan să nimerească tot la o echipă de cartier. Pentru că **Mazraa**, formația antrenată de Ionică, poartă numele unui cartier al Beirutului. Așa că atmosfera de lucru nu i-a făcut nici o greutate; îi era familiară... In schimb, situația echipei pe care o prelua era destul de grea: era codașa clasamentului primei categorii. Bogdan nu s-a speriat însă, a început totul „de la zero“ și după șase luni de muncă asiduă a putut prezenta conducerii o echipă nouă: **prima în clasament.** Era certificatul cel mai bun, mai ales ținînd seamă că după ea urmau în clasament echipe cu mari pretenții și cu antrenori străini de mai mulți ani. Ziarele de specialitate au subliniat succesele echipei Mazraa, iar federația libaneză este gata să-l angajeze pe Bogdan și după expirarea contractului.

Dar... există un „dar“ pe care Ionică l-a mărturisit și repetat de-a lungul celor 10 zile petrecute alături de piteșteni, de care nu s-a despărțit nici un moment. **„Cît de mult îmi place să călătoresc** — spunea el des — **tot atît de mult și repede mă cuprinde dorul de țară și nimic nu mă mai reține în străinătate“.** Era vizibil stăpînit de nostalgie. Visa la derbiurile bucureștene, se vedea colindînd terenurile mărginașe ale Bucureștiului în căutare de noi talente, îi era dor de țară și București! Nu uitase pe nimeni, tuturor a ținut să le transmită salutările sale prietenești.

M. S.